

ראשו של כלב בוקסר
למה נטפלים אליו?

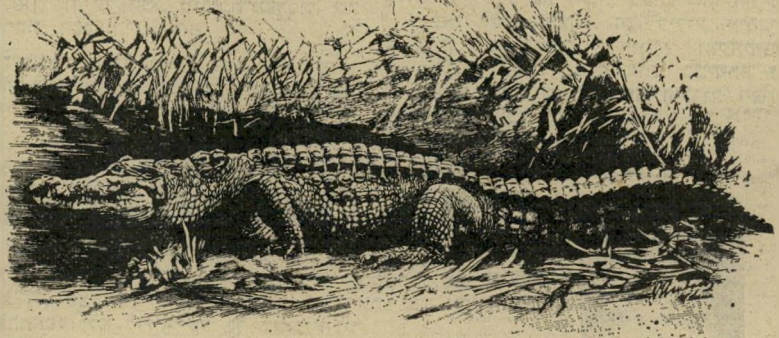
נטפלים בדרך כלל לשני נושאים עיקריים: ילדים וחיות-בית. בדרך-כלל מתלוננים אנשים חסרי-ילדים על ילדי השכנים. הדופי קים, מרעישים, מלכלכים, מתעללים והופי כים את חייהם לגיהנום. אנשים חסרי-חיות טוענים שכלבם של השכן עושה את צרכיו בחדר-המדרגות, הורס את הי גינה, מייבב ביום ונובח בלילה, ו/או מתקיף את האורחים ומפחיד את השליח מן הסופרמרקט. כדאי היה לאנשים המשתעממים בגפם להיעזר בכלבי-ידיד ולא להתנקם בו על לא עוול בכפו.

לכלבנות בגרמניה, על תרומתו ליחסי הכלבנות בין ישראל וגרמניה. קשה לתאר שכלבי הבוקסר החביבים והביתיים שלו, שאינם יוצאים כלל מן החצר הפרטית וישנים בבית פנימה בלילה, אכן מטרידים מישהו.

לעומת זאת, מבט אחד בתיקים הנמצאים בכל מטה מישטרתי בישראל במדור „סיכוסכיישכנים“, מגלה דברים מעניינים מאוד על אופיו של השכן הישראלי המצוי. החלק הארי של סיכוסכיישכנים מבוסס על המצאות פרועות של אנשים שכל רצונם הוא לריב. אותם מחפשי מדון

עוד מילה על התנין

מאז ראו על הבוד את גיימס בונד מול מלעותיהם הפעורים של כמה תנינים לא ידודותיים, זרמומים רבים בכינרת. עד עתה בלי תנינים, אבל — מסתבר שיש מקום לדאגה, ואם בונד חושש לשחות בחברת תנינים — אולי יש דברים בגו. ראשית דבר, כדאי לברר מהו תנין, או תימסה, בעברית, או קרוקודיל בלעז. חוץ מן העובדה שבאמצעות הרג אכזרי אפשר לעשות מעורו ארנקים, ורק בזמן האחרון

גופו של תנין לשמורה סגורה לחלוטין

מזן פתחים למקורות המים שאנו שותים, דוגמת הירמוך, הנשפך לכינרת. לא נעים אם ישפכו לשם גם כמה תנינים צעירים ושוכבים. האם גם הם יודעים שסופרים אותם מדי בוקר?

התחילו מגינים עליו בשמורות, וארצות רבות אוסרות את השימוש בעורו. ובכן, התנין שייך למישפחת הזוחלים. במיוחד אותו הוא מיבנה השיניים שלו. בלסת העליונה מגיע מספר שיניו עד 19

השכנים רבים על גב הכלב

איש אחד נחמד שביקש להישאר בעילום שם מסיבה של „סובייודיציה“, סיפר לכל-בוטק במרירות:

„לשכנים שלי ולי סיכסוך מסויים ואיננו מצליחים לפתור אותו ולכן הם נטפלים אל הכלבים שלי וטופלים עליהם דברים שלא היו ולא נבראו.“

ואומנם, הסיכסוך בין המתלונן ובין שכניו אינו נוגע כלל וכלל לחיות הבית כי אם לתנור ולארוכה. מסתבר שהשכנים התקינו להם תנור לחימום על גז, הפולט את אדיו הרעילים הישר לתוך חדר-השינה שלו. לא עזרו תחנוניו שיניו או שיבטלו את הארוכה.

משהלך להתלונן ברשויות המתאימות, הגישו נגדו השכנים תלונה, שאינה קשורה בתנור כלל-יכולל. הם טוענים שהכלבים שלו הם מיטרד.

לאיש זה בית-יגודל של כלבי בוקסר, מן המעולים שבבתי-היגודל בישראל. הוא נשיא מועדון כלבי הבוקסר בישראל ולפני כמה שבועות זכה באות הגבוה

כלבוטק

מאת

ד"ר יקותיאל שרעבי

ועדנה פינרו

איפה את, דבי?

אין ילד בשכונה שאינו מכיר את דבי. היא אומנם בת 10 כבר, אבל עדיין ידעי דותית לכל אדם — אפילו ידידותית מדי. ושובבה גדולה, שכן אחת אי-אפשר להבין את התעלומה: ביום הרביעי, ה-25 בנובמבר, נעלמה דבי, ממש מתחת לאף. איך זה קרה? מישפחת גרינשפן, ש גידלה את דבי, מתקשה להבין: היא היתה בדרך לוטרנר שלה, ד"ר שיינר, כדי

דבי, עדה וטל גרינשפן הכלבה נעדרת

נוחה-עז, שליד בית-החולים בילינסון. אבל קשה לדעת, הגערה צילצלה בשעות הערב המאוחרות, ונשמעה לא בטוחה בעצמה כשציינה כי ראתה את דבי בשעות הבוקר. למרבה הצער, במיקרים של אובדן בעלי-חיים, ישנם עדיין טרדנים קשילב העורכים מתיחות חסרות-טעם בטלפון, ומוסיפים כאב על פגע.

אם ראה או יראה מישהו את דבי, שיתקשר-נא אל מישפחת גרינשפן לטלפון 440701. מהכים לכך בקוצר-רוח.

סימני זיהוי לדבי: כלבת דוברמן מעורב. שחורה לגמרי עם רגליים חומות וכתם לבן גדול על הצוואר. פנים חומים, ציפורן שבורה אחת. בליטה גדולה הנראית כהצי-טברות שומן על הבטן. קולר אדום מרשת-ניילון.

אם ישנה כלבה כזו לידיכם, עזרו לה להגיע הביתה.

לבדוק אם יש צורך לנתח בליטה מוררה שצמחה לה בחזה (ואפשר לראותה בי צילום). דבי בעליצות האופיינית לה, ירדה מהבית ורצה אחרי חתול. היא אהבה מאוד לשחק עם החתולים שבשתי החצרות הסמוך כות לביתה ברחוב ליפסקי, וערכה איתם תחרויות-מירוצים קבועות.

גם הפעם, היא רצה. פתאום נשמע רחש מאחרי העצים, והופ — איננה. קראו בשמה, שרקו, חיפשו, אך את דבי כמו בלעה האדמה. החתולה שהשתתפה במירדף חזרה מייד, אך דבי נעלמה לחלוטין.

המרגיז בדבר, בנוסף לכאב העמוק שאין להביעו במילים, היא העובדה שדבי איבדה את הקולר המקורי שלה, יחד עם הדיסקי קיות, לפני כחודשיים. הלכו לעירייה כדי לעשות לה דיסקיות חדשות, ושם נענו: אין דבר, לכו לשק"ם, שם ישנו חרט שיעשה לה עותק של הדיסקיות המקוריות.